

- Odnosząc się do tej części zarzutu, która dotyczy kontroli na miejscu w punkcie odbioru, Rzeczpospolita Polska wykazuje, że kontrole te w pełni zapewniały weryfikację wszystkich wymagań jakościowych, które powinien spełniać surowiec tytoniowy kwalifikujący się do wsparcia, w tym w szczególności wymogów dotyczących wilgotności oraz zawartości piasku i zabrudzeń.
 - Odnosząc się z kolei do zarzutu Komisji dotyczącego braku specjalnego systemu zmniejszeń i wykluczeń, Rzeczpospolita Polska wykazuje, że polski system sankcji w zakresie wsparcia specjalnego dla sektora tytoniu był w pełni zgodny z art. 21 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009. W szczególności system ten był bardzo restrykcyjny i eliminował powstanie jakiegokolwiek ryzyka strat dla funduszu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 1306/2013 przez zastosowanie korekty ryczałtowej w wysokości rażąco nadmiernej w stosunku do ryzyka ewentualnej straty finansowej dla budżetu Unii.

Rzeczpospolita Polska stoi na stanowisku, że zastosowana przez Komisję korekta ryczałtowa na poziomie 5 % jest zbyt wysoka i przekracza ewentualną maksymalną stratę, jaką mógłby ponieść fundusz.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 296 akapit drugi TFUE.

W tym zakresie Rzeczpospolita Polska wskazuje na rozbieżności wynikające z pism przekazywanych przez Komisję w toku postępowania wyjaśniającego, a także na brak uzasadnienia przez Komisję zarzutu naruszenia części przywołanych przez nią przepisów unijnych.

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/873 (Dz.U. 2018, L 152, s. 29).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. 2009, L 30, s.16).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1120/2009 z dnia 29 października 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania systemu płatności jednolitej przewidzianego w tytule III rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników (Dz.U. 2009, L 316, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. 2009, L 316, s. 65).

Skarga wniesiona w dniu 29 sierpnia 2018 r. – Del Valle Ruiz i in. / SRB

(Sprawa T-514/18)

(2018/C 427/106)

Język postępowania: angielski

Strony

Strony skarżące: Antonio Del Valle Ruiz (Mexico City, Meksyk) i 36 innych (przedstawiciele: P. Saini, QC, J. Pobjoy, Barrister i R. Boynton, Solicitor)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strony skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji komisji odwoławczej SRB w sprawie 48/2017 z dnia 19 czerwca 2018 r., w zakresie w jakim stanowi ona, że SRB była uprawniona do przyjęcia za podstawę: i) art. 4 ust. 1 lit. a) akapit czwarty; ii) art. 4 ust. 2 akapit pierwszy; iii) art. 4 ust. 2 akapit trzeci, lub iv) art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾ (lub równoważnych postanowień na podstawie decyzji SRB SRB/ES/2017/01 z dnia 9 lutego 2017 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów SRB), w celu uzasadnienia braku udostępnienia dokumentów żądanych przez skarżących w ich wniosku potwierdzającym z dnia 23 sierpnia 2017 r. dotyczącym przyjęcia planu restrukturyzacji wobec Banco Popular Español;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że komisja odwoławcza SRB naruszyła art. 4 ust. 1 lit. a) akapit czwarty rozporządzenia nr 1049/2001.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że komisja odwoławcza naruszyła art. 4 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że komisja odwoławcza naruszyła art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.
4. Zarzut czwarty dotyczy tego, że komisja odwoławcza naruszyła art. 4 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 1049/2001.
5. Zarzut piąty dotyczy tego, że komisja odwoławcza naruszyła art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001.
6. Zarzut szósty dotyczy tego, że komisja odwoławcza naruszyła art. 11 rozporządzenia nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 29 sierpnia 2018 r. – FAKRO / Komisja

(Sprawa T-515/18)

(2018/C 427/107)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: FAKRO sp. z o. o. (Nowy Sącz, Polska) (przedstawiciel: radca prawny A. Radkowiak-Macuda)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 czerwca 2018 r., wydanej w postępowaniu prowadzonym na skutek skargi do Komisji złożonej przez FAKRO sp. z o. o. w dniu 12 lipca 2012 r. na nadużywanie pozycji dominującej przez Grupę VELUX (sygn. AT.40026 VELUX);

obciążenie Komisji kosztami postępowania.